

Premýšľal, čo bude robiť, pretože mal pocit, že dnes už robil všetko. Najprv mával prelietajúcim kométam. Potom z diaľky pozoroval prstence planéty Saturn, pretože mu pripomínali obrovský kolotoč, na ktorom by sa rád povozil. Saturn bol však veľmi ďaleko a jeho raketa by tam nedoletela. Neskôr navštívil Mesiac, no jeho povrch bol plný prachu a kamenia. Akurát čo si zašpinil skafander. Napokon skúšal surfovať na vlnách slnečného vetra, ale aj to ho čoskoro omrzelo.

Vyskúšal už skutočne všetko a teraz sa nudil. Vtom zbadal akúsi postavu, sediacu v tienistej časti vesmíru, tam, kde svietilo najmenej hviezd. Malý kozmonaut na nič nečakal a ihneď vyrazil k zvláštnej postave.

„Prečo sa tu skrývaš? A kto si?“ začal zhurta.

„Po prvé sa tu neskrývam, po druhé som Červený trpaslík a po tretie odíd!“ zahundral mrzuto Červený trpaslík, pretože to bol skutočne on. Neveľká, chladná a nevrľá hviezda.

„Ja som Malý kozmonaut,“ slušne sa predstavil Malý kozmonaut a nedbal na trpaslíkovo frflanie.

„Prečo by ma to malo zaujímať?“ zavrčal Červený trpaslík. „Sedím tu už niekoľko miliárd rokov a starám sa len o seba.“

„Niekoľko miliárd?! To musíš byť riadne starý!“ povedal obdivne Malý kozmonaut. „Nemáš chuť sa so mnou hrať?“

„Nie, nechcem sa hrať! Chcem tu len ticho sedieť a smútiť.“

„Prečo smútiš?“ vyzvedal Malý kozmonaut, ktorý tiež poznal smútok a vedel, aký je nepríjemný.

„Lebo pomaly hasnem.“

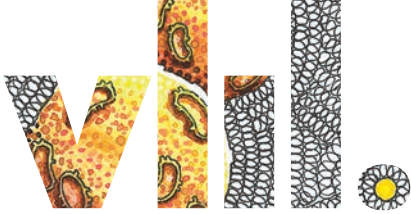
„A keby si sa so mnou hral, zhasol by si rýchlejšie?“

„Asi nie.“

„Tak prečo sa so mnou nechceš hrať?“ nerozumel Malý kozmonaut. „Možno by ťa to rozveselilo.“

Červený trpaslík sa naňho pozrel, akoby o jeho slovách chvíľu uvažoval, no potom sa k Malému kozmonautovi obrátil chrbtom.

„Ja tým dospelým asi nerozumiem,“ vzdychol si Malý kozmonaut a vrátil sa do rakety.

V čierno-čiernej tme, ktorá sa rozlievala doprava i doľava, stúpala hore a klesala dolu, tiahla sa dopredu a cúvala dozadu, v tej nekonečnej tme sa odrazu zjavila bodka, ktorá sa začala zväčšovať. A ani teraz to nebol gombík, ani hrášok, ani loptička a dokonca ani melón, lebo to opäť bola kozmická raketa.

Malý kozmonaut zbadal, ako sa k nemu približuje. Mal pocit, že sa pozerá do akéhosi vesmírneho zrkadla, lebo loď, ktorá letela vesmírom, bola presne taká istá ako jeho. „Čudné“, pomyslel si, „žeby čierno-čiernu prázdnotu brázdili dvaja rovnakí malí kozmonauti?“

Druhá raketa zastala pri tej jeho. Chvíľu sa nedialo nič, no potom z nej do kozmu vystúpila postavička v podobnom skafandri ako mal on. Odrazila sa od trupu svojej lode a, mávajúc rukami ako vták, ladne priplachtila k nemu.

„Ahoj,“ pozdravil ju Malý kozmonaut. Potom k nej natiahol pravú ruku a predstavil sa: „Volám sa Malý kozmonaut. A ty?“

Postavička mu tiež podala ruku a vo vzduchoprázdne sa jemne uklonila: „Veľmi ma teší. Ja som Malá kozmonautka.“

V tej chvíli si Malý kozmonaut všimol, že hoci všetko, rakety i skafandre, majú úplne rovnaké, predsa len sú iní. Malej kozmonautke bolo cez helmu vidieť tvár s drobným noštekcom, ktorý bol trochu dohora. Viac ho však zaujali jej veľké modré oči, ktoré sa mu veľmi páčili.

„Z diaľky som zbadala tvoju raketu, tak som sa rozhodla, že ťa navštívim. Dúfam, že ti to neprekáža.“

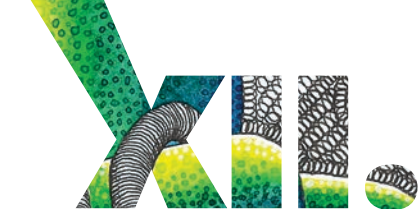
„Vôbec nie. Som rád, že nie som sám.“

„Aj ja. Ak dovolíš, zostanem tu dovtedy, kým nepôjdem inam,“ povedala Malá kozmonautka a priateľsky sa cez priezor na Malého kozmonauta usmiala.

„Už budem musieť ísť,“ povedala Malá kozmonautka.

„Čože? Kam? Prečo?“ vychrлил zo seba Malý kozmonaut jedným dychom.

„Povedala som ti, že tu zostanem dovtedy, kým nepôjdem inam.“

„Ale kam chceš ísť?“ Malý kozmonaut by bol najradšej, keby tu zostala navždy.

„Inam,“ odvetila a rukou ukázala na postavu vznášajúcu sa pri jej kozmickej lodi.

Zdalo sa, že tá postava nemá ani začiatok, ani koniec. Jej silueta nemala žiadne hranice, pritom bola tmavšia ako celý vesmír. Aj svetlo hviezd a žiara Slnka pri nej bledli.

„To je Čierna diera. Ona ma odvedie inam.“

„Musíš s ňou ísť?“ Malému kozmonautovi sa do očí tislí slzy.

„Musím.“

„A uvidíme sa ešte niekedy?“

„Určite, ale až za veľmi, veľmi dlhý čas. Možno si ma nebudeš pamätať, no ja sa ti pripomeniem. Neboj sa.“ Usmiala sa naňho presne tým istým úsmevom, ktorý sa mu na nej páčil.

Pohladkala ho po priezore helmy a Čierna diera roztvorila svoj plášť. Malá kozmonautka k nej podišla.

„Nebojíš sa ísť inam?“ opýtal sa jej. „Je tam tma.“

„Nebojím, pretože mám v očiach ešte stále tvoju kyticu z hviezd. Tá mi bude osvetľovať cestu.“

Potom aj so svojou raketou vstúpila do Čiernej diery a Čierna diera tam vstúpila s ňou.

